

POSTANOWIENIE

22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 22 stycznia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.K.

przeciwko G.W. i P.M.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej P.M.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 29 lutego 2024 r., I AGa 133/23,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego P.M. na rzecz powoda koszty
postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące
siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za
opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po
upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu tego
postanowienia do dnia zapłaty.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z 16 maja 2023 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził na podstawie art. 299 k.s.h. od pozwanych P.M. i G.W. solidarnie, na rzecz powoda M.K. kwotę 82 594,34 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 9 grudnia 2020 r. oraz od pozwanego P.M. odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej należności głównej od 5 grudnia 2020 r. do 8 grudnia 2020 r., a także oddalił powództwo w pozostałej części. Apelacja obu pozwanych została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 29 lutego 2024 r.

Pozwany P.M. wniósł od tego orzeczenia skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynach kasacyjnych objętych art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą zasadność skargi, wynikającą z nieważności postępowania przez

Sądem pierwszej instancji (art. 379 pkt 4 k.p.c.), której Sąd Apelacyjny nie uwzględnił, przeprowadzając wadliwy, zdaniem skarżącego, test bezstronności sędziego orzekającego w Sądzie Okręgowym, który otrzymał nominację do tego Sądu po przeprowadzeniu postępowania konkursowego przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną na podstawie ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U 2018 poz. 3, dalej jako: „unKRS”).

Przyczyną kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. jest nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998, Nr 5, poz. 81 i z 10 maja 1998 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, Nr 12, poz.220, a także postanowienia Sądu Najwyższego z 7 maja 2009 r., II CSK 80/09 i z 7 czerwca 2013 r., II CSK 720/12). Ta wadliwość nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie, a zatem nie zaszła przywołana przyczyna kasacyjna.

Skarga nie jest także oczywiście uzasadniona ze względu na zarzucaną przez pozwanego nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji, albowiem wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Apelacyjny ocenił tę kwestię procesową w ramach rozpoznania apelacji, w związku ze sformułowanym w niej zarzutem nieważności postępowania wobec wydania wyroku przez Sąd pierwszej instancji w składzie jednoosobowym, który ze względu na sposób wyłonienia nie spełniał, zdaniem apelującego, warunku niezależności i bezstronności (art. 379 pkt 4 k.p.c.). W uzasadnienie zaskarżonego kasacyjnie wyroku Sąd Apelacyjny zreferował przeprowadzony przez ten Sąd test bezstronności i niezależności sędziego orzekającego w Sądzie pierwszej instancji, trafnie nie znajdując podstaw do zakwestionowania jego obiektywizmu, czemu dał wyraz w szczegółowej i pogłębionej analizie wszystkich istotnych dla tej kwestii okoliczności. W świetle art. 379 pkt 4 k.p.c. nie ma podstaw do przyjęcia, że sam fakt powołania sędziego sądu powszechnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej na mocy przepisów unKRS, jest okolicznością, która samodzielnie uzasadnia uznanie, że postępowanie prowadzone z udziałem takiego sędziego jest dotknięte nieważnością, a sąd jest nienależycie obsadzony. Konieczne jest przywołanie konkretnych okoliczności odnoszących się do sędziów biorących udział w orzekaniu

w sprawie, które wskazują na nieprzestrzeganie przez nich obiektywnie wyznaczanego standardu sędziego bezstronnego i niezawisłego, czego pozwany nie uczynił.

W ocenie pozwanego, skarga jest także oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 299 § 2 k.s.h. co do tego, czy skarżącemu, jako prezesowi zarządu R. spółki z o.o. z siedzibą w M. (a następnie L.), można przypisać winę w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie jej upadłości w powiązaniu z przepisami art. 10 i art 11 ust. 1a i ust. 2 prawa upadłościowego. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na tej przyczynie, obligowało skarżącego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy. Poza tym, zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skarżący nie wykazał oczywistej, widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku w przedstawionym wyżej rozumieniu. Sąd Apelacyjny trafnie podniósł, że w razie bezskuteczności egzekucji z majątku spółki handlowej, odpowiedzialność za jej zobowiązania wobec niezaspokojonych wierzycieli spółki ponoszą, na zasadach przewidzianych w art. 299 k.s.h., osoby będące członkami jej zarządu w czasie powstania i istnienia tego zobowiązania, a ściślej - jego podstawy, a nie od momentu wymagalności tych zobowiązań (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2011 r., V CSK 347/10, z 28 września 1999 roku, II CKN 608/98, z 2 lutego 2007 roku, IV CSK 370/06, OSNC 2008, nr A, s. 18 oraz z 25 lutego 2010 roku, V CSK 248/09, OSNC 2010, nr 10, poz. 141). Z ustaleń faktycznych, wiążących Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika, że obaj pozwani byli członkami zarządu R. sp. z o.o. w okresie, kiedy powstało i istniało zobowiązanie spółki wobec powoda z tytułu emisji przez nią obligacji, nabytych przez powoda. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika także, że Sąd

Apelacyjny, w oparciu o ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz na podstawie poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych uznał, że pozwani nie udowodnili wystąpienia którejkolwiek z przesłanek egzoneracyjnych określonych w art. 299 § 2 k.s.h., co stanowi kwestię oceny dowodów i ustaleń faktycznych oraz determinowanych nimi ocen prawnych. Pierwsze z nich usuwają się spod kontroli kasacyjnej (art. art. 398³ § 1 pkt 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 3 k.p.c.), zaś ocena prawna Sądu Apelacyjnego oparta na tych ustaleniach nie wskazuje na oczywistą zasadność skargi w przywołanym wyżej rozumieniu, stąd należy uznać, że pozwany nie wykazał tej przyczyny kasacyjnej.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz powoda, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art.98 i 108 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust.4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jedn. tekst : Dz.U. z 2023 r., poz.1964, ze zm.).

Agnieszka Piotrowska

(A.D.)

[a.ł]